

„Tak jo,“ řeknu jí jen, přestože nakonec pochopím, že má pravdu, a odcházím zpátky do kanceláře. Ptáci se během mého krátkého běsnění ani nehnu, nevypadali, že by je můj zvýšený hlas jakkoliv stresoval, spíš se zdá, že si mě vůbec nevšimli.

Večer na zastávce pozdravím chlapíka vyhlížejícího autobus stejně nervózně jako obvykle. Kývne mi na pozdrav, ale povídat si se mnou stále nechce, tvrdošijně se vyhýbá jakémukoliv očnímu kontaktu, který by mohl konverzaci vyprovokovat. Cesta autobusem z Krásné mi každý den nabízí pestrou škálu míst, která mě snad nikdy neomrzí pozorovat. Husté a sytě zelené lesy, roztomilá venkovská stavení, hospody, které mají otevřeno jen dva dny v týdnu na pár hodin, občůdky se vším možným a starousedlíky vysedávající na zápražích domů s pivem v ruce. Jedno místo mojí pozornosti ale dlouho unikalo a sám se tomu divím, protože na první pohled jde o místo fantastické.

Když se člověk asi po pěti minutách jízdy autobusem zadívá nalevo do lesa, uvidí mezi stromy fotbalové hřiště. Když jsem ho spatřil poprvé, bylo prázdné, ale vypadalo upraveně, trávník dokonale posekaný jako před nějakým významným zápasem. Místo, za které by se nemusel stydět žádný okresní klub. Slíbím si, že si hřiště půjdu hned zítra prohlédnout, třeba bych se mohl přidat k tamnímu týmu a občas si začutat nebo tam prostě jen sledovat zápasy a být mezi chlapy. Osazenstvo Memphisu už mi svou monotónností začíná lézt na mozek stejně jako strach o svou v alkoholu se utápějící bytnou.

Uvědomuju si, že je to přinejmenším divné, strachovat se o ženu, s níž nemám společného skoro vůbec nic. Ale chudák Anna Kahánková toho musí snášet tolik, že se vlastně nedivím, že jsem ji našel opilou na zemi. Od té doby před každým odchodem z bytu jdu něco vyhodit do popelnice, aby dávalo smysl, že jdu na dvůr, protože jinak vede cesta z mého bytu chodbou po schodech a hlavními dveřmi, které ústí na ulici.

I jediná plechovka od piva mi slouží jako záminka, abychom mohl zkontrolovat, jestli se Anna nepovaluje někde na dvoře.

Po nocích trpím kvůli zatuchlému vzduchu v nevětraných místnostech a přemýšlím o tom, že si najdu jiné bydlení. Moje počáteční nadšení z toho, že mám celý byt sám pro sebe a neslyším z nižších patér hulákání příbuzenstva, už opadlo.

Myšlenky na to, že bych rád otočil okenní kličkou a vyvětral si, se staly nutkavými, což je snad ještě míň snesitelné než ten vydýchaný vzduch. Z které strany musí vát vítr, abych to okno mohl aspoň na chvíli otevřít? Nemůžu si vzpomenout, musím se na to Anny ještě jednou zeptat.

Ještě není ani pět ráno a už několik minut stojím u kuchyňské linky a čekám na cvaknutí rychlovarné konvice, abych si mohl zalít pytlík zeleného čaje, který zůstal v kredenci po předchozích nájemnících. Dusno v bytě mě ale vyháňá ven dřív, než čaj vychladne. Přelévám ho do malé termosky se znakem Našich lesů a před půl šestou procházím dvorem, přičemž se v bráně střetávám s umazaným chlapíkem.